

God en gelovigen zijn niet te vangen

Echt orthodox wordt er ook in Kesteren niet meer geloofd, maar inspirerend geloof is er volop.

Tekst: Dorrit Nijhuis

Een stel grijze duiven dat een beetje zit te bidden in een donker kerkgebouwtje.' Dat is het beeld dat jongeren bij 'geloof' hebben, volgens een van de geïnterviewden in het boek *God is niet te vangen* van Jan Offringa en Evert van Baren. Dat grijze klopt wel een beetje: de gemiddelde leeftijd in de kerk ligt hoog. Maar voor de rest toont zo'n uitspraak aan dat jongeren vaak geen idee hebben van wat er in mensen omgaat die 'nu nog' aan een kerk verbonden zijn. En hun ouders evenmin, vrees ik.

Een goed idee dus om een aantal persoonlijke gesprekken tussen een predikant en een groep gemeenteleden bijeen te brengen in een boek. Veertien leden van de Protestantse Kerk in Kesteren, waarvan Offringa de predikant is, in leeftijd variërend van 25 tot 85 jaar, praten over de vraag wat ze geloven, wat ze kwijtgeraakt zijn in hun geloof en wat hen dierbaar is gebleven of geworden. De foto's van de geïnterviewden laten zien dat het uiteindelijk niet om de theorie gaat maar om de unieke verhalen van mensen. Hun openhartige verhalen worden in verband gebracht met maatschappelijke ontwikkelingen en veranderende theologische inzichten. Daardoor overstijgen ze het strikt persoonlijke niveau.

De gesprekken in het boek gaan over het soort vragen die nieuwsgierige tieners zouden kunnen stellen: Wat betekent geloven in God? Wat merk je dan van hem?

Jan Offringa & Evert van Baren
God is niet te vangen.
Onorthodoxe gesprekken over veranderend geloof
 Skandalon,
 224 blz., € 16,50

En bid je wel eens? Hoe dan? Geloof je eigenlijk dat Jezus God was? Nee? Was hij dan gewoon een mens? Ook niet? Hoe zit dat dan? Neem je niet alles letterlijk wat in de Bijbel staat? Nee? Maar hoe bepaal je dan wat je wel gelooft en wat niet? Wat is geloven eigenlijk? En waarom zou je daarvoor naar een kerk gaan?

Bijna alle kerkgangers in dit boek hebben in gelovig opzicht een bevrijding meegemaakt, vanuit een starre benauwende religie naar een vrijere beleving. Zij praten genuanceerd, met respect voor mensen die anders denken, zich bewust van de schade die kerkelijke 'alwetendheid' heeft aangericht. Ze roepen mooie beelden op. Over Jezus bijvoorbeeld: "Zoals een spons heeft hij zich vol laten lopen met zijn Vader." Of over bidden: "Ik ben in een ruimte en wacht tot iemand daar binnenkomt."

Een van de geïnterviewden zegt: "Ik zie de Bijbel als een zoektocht van mensen naar God, naar de dragende kracht onder ons bestaan. Ik vind de verslagen van al die zoektochten in de Bijbel boeiend en inspirerend." Datzelfde kun je over dit boek ook zeggen. De geïnterviewden veronderstellen wel dat er een God is – al noemen ze hem soms anders – en dat hij met de levens van mensen te maken heeft. Maar over hoe dat in elkaar zit, hebben ze allemaal hun eigen ideeën en ervaringen. Duiven in beweging zijn het, en niet alléén maar grijze. Ze komen samen onder de brede paraplu van de Protestantse Kerk in Nederland, maar laten zich verder niet in een hokje te stoppen, evenmin als de God dat doet over wie ze met elkaar praten. Al lezend merkte ik dat dit boek me aan het denken zette. Het boek leent zich daarnaast uitstekend als uitgangspunt voor gesprekken. ●